

1

"Jdi k Bldíčkům!" odsekl ani ne pětiletý Kuba, když mu Barborka řekla, aby se nesvlékal.

Po ránu byla ještě zima a na trávě se třpytila studená rosa jako nádherně vybroušené diamanty.

Všichni z rodiny před chalupou strnuli, dokonce bych řekla zkoprněli, jak říkala má prababička z máminy strany. Něco takového od něho neočekávali.

I když věděli, že jak malý Jakoubek, tak i jeho sestra Tereзка by nejradši chodili celý den polonazí nebo ještě raději nazí jako by ani chlad necítili.

O to však nešlo, tak se ostatně chovají i jiné malé děti, spíš je zarazilo, co nejmladší z celé naší široké rodiny říká.

I když to řekl, a to musím uznat, dost mile.

Takže nikdo právě z tohoto důvodu nebyl schopen proti Kubově vzpouře okamžitě zasáhnout.

Dokonce ani šestnáctiletá sestřenice Barborka, kterou Kuba neposlechl, ačkoli mívala u dvojčat největší respekt.

Takže to bylo zase na mně.

"Cos říkal, Kubo?" snažila jsem se tu otázku říci co nejnaléhavěji i trochu přísně.

"Jdi k Brdíčkům!" pochopil Kuba výčitku tak, že si nemá ulehčovat říkat místo r jednodušší l, jak jsme to dvojčatům promíjeli, když byla úplně malá.

Maminka dvojčat Ilka, babička Míla a moje máma Iva se rozesmály a vrátily se do chalupy.

Asi připravovat pro nás všechny oběd.

Což byl při naší početnosti výkon.

"Kam mám, Kubíčku, jít?" svažila jsem čelo a šla blíž ke Kubovi.

Měla jsem dojem, že už tu větu neříká odbojně Barborce, ale mně.

Nemohla jsem přece před ním ztratit autoritu.

"K Brdíčkům!" jako vždy trval Kuba sveřepě na svém.

Jeho tatínek Tomáš se zasmál a pustil se znovu do sekání dříví, aby bylo čím topit.

Na ten oběd.

Šetřili jsme elektřinu. Nejdřív kvůli přírodě, teď pro změnu spíš kvůli penězům, protože elektrický proud byl čím dál tím dražší.

Vytrátili se i Barborčini rodiče, kteří stáli opodál.

Takže tu s dvojčaty zůstala jen Barborka a její bratr Dominik, který letos skončil druhou třídu základní školy. Ale kdesi v nějaké Sakrabónii, jak děda říkal všem cizím zemím, kde Dominikovi a Barborčini rodiče pobývali v diplomatických a jiných službách.

Mou sestru Anetu nepočítám. Ta tu sice byla taky, ale jako vždycky duchem někde jinde.

Stála totiž opřená pod oknem a cosi četla.

Moje čtrnáctiletá sestra je totiž takový příkladný knihomol a počítačový maniak, že se jí děda jednou dokonce zeptal, jak se jí žije ve dvojím virtuálním světě. Tedy v tom knižním a na obrazovce.

Takže nepřipadalo v úvahu, aby se Aneta dvojčatům vážněji věnovala.

Barborka by bývala chtěla, starala se o ně od malička. Kvůli tomu dokonce na chalupu přijela a chtěla tu být celé prázdniny. Ale ani Jakub, ani Terežka ji už nepoznaly, což ji dost dojalo.

Ale jak jinak, když odjela na tři roky do ciziny a dvojčatům při jejím odjezdu bylo sotva něco přes rok.

Jakub využil našeho zaváhání a znovu si začal umíněně svlékat tričko.

"Nech toho, Kubíčku!" napomínala ho i jeho sestra Terežka, která vždycky rychleji než on rozpoznala, co se může a co ne. Ostatně jako všechny holky, které jsou odpovědnější než kluci, jak to aspoň znám z naší třídy.

Kuba ale pokračoval ve svlékání dál.

To neměl, protože tu byl ještě Danny, zlatý kokršpaněl, naše Rezatá obluda, jak jej nazýval děda.

Ta Šelma ryšavá, jak Dannymu děda říkal i jinak, čekala nevšimána na svou příležitost.

Teď se jí Danny dočkal a vytrhl Kubovi tričko z rukou a hnal se s ním někam za chalupu.

Za Dannym jsem se rozběhla jen já s Dominikem.

A samozřejmě za námi hned dvojčata, Terežka a Kuba, která nemohla nikde chybět.

Dannyho jsme doběhli až na poloviční cestě k sousedům, a to za řevu a vyhrožování a hlavně mých těžko popsatelných nadávek, za které se jinak stydím.

Danny se nechtěl trička vzdát a Kuba začal brečet.

I když tričko na sobě nechtěl mít. To ale u něho nepřekvapovalo. Nerad přicházel o jakékoli své věci.

Když jsme konečně Dannymu tričko vyrvali a Kubu přesvědčili, aby se oblékl, stále mi nešla ta Kubova záhadná slova z hlavy.

"Kdes, Kubo, slyšel, to jdi k Brdíčkům?" byla jsem jako každá holka zvědavá.

Kuba se však jen potutelně usmál, jak to uměl jedině on, a proto jsme mu podle nějakého amerického filmu nebo televizní hře někdy říkali Piškuntálek.

Usmyslela jsem si, že se to musím dozvědět.

